

Bărbatul rânji în întuneric.

– Ei bine, eu nu voi spune nimănui, dacă și tu vei face același lucru.

Rămaseră apoi tăcuți, fiecare cu propriile gânduri, în lumina luminărilor care se topeau.

CAPITOLUL UNU

În care *Crowner John* cercetează un naufragiu

Tăcerea domnea și în cabinetul îngust situat la înălțime în turnul de intrare al castelului Rougemont, fiind întreruptă doar de molfăitul constant al fălcilor lui Gwyn, care termina de mîncat piinea uscată și brinza rămase de la cel de-al doilea mic dejun al celor trei. Ceilalți doi membri ai echipei coronerului erau cufundați în tăcere. Thomas, copistul, redacta cu migală o copie a anchetei făcute cu o zi în urmă cu privire la un pădurar care fusese strivit de un copac ce căzuse la pămînt. Cît despre coroner, acesta citea pe furiș ultima lecție de latină pe care i-o dăduse un canonic de la catedrală, care încerca să îl învețe să scrie și să citească.

Sir John de Wolfe stătea pe scaun și își mișca buzele, citind fără să scoată un sunet propozițiile simple scrise în latină. Își ținea un cot pe masă și își dusesse ca din întâmplare mîna în dreptul gurii, ca toți ceilalți să nu observe că își mișca buzele. După ce își petrecuse douăzeci de ani în rîndul armatei, era sensibil cînd venea vorba de eforturile lui de a învăța carte, nevrînd să fie considerate un gest efeminat. Thomas de Peyne, preotul răspopit, care era copistul său toabă de carte, știa de năzuințele stăpînului său și se simțea oarecum jignit că nu i se ceruse lui să îi fie dascăl, deși înțelegea sensibilitatea coronerului datorată faptului că nu își putea citi propriile documente. Gwyn din Polruan nu prea știa lucrul ăsta și nici că i-ar fi păsat, căci „sensibilitate“ era un cuvînt străin uriașului roșcat din Cornwall, care era aghiotantul și garda de corp a coronerului.

Acea liniște reconfortantă mai dură o vreme, auzindu-se în fundal văitatul de jale al vîntului de iarnă, care sufla în jurul

castelului din Exeter. Din cînd în cînd se auzea zgomot de sorbituri, căci Gwyn uda mîncarea cu cidru ordinar de Devon din carafa de piatră care era a tuturor, ignorînd cheagurile afoase care se învoldau dinspre fundul carafei, ca niște alge într-o băltoacă.

Coronerul se concentra asupra vocabularului scris îngrijit, sprîncenele ridicîndu-i-se din cauza efortului pe care îl făcea pentru a pricepe semnele de pe pergament. Copistul lui se uita din cînd în cînd pe furîș la el, pentru a-și ambiționa stăpînul să reușească să învețe.

Nefericitul Thomas avea talent de profesor și, dacă ar fi știut vorba: „Cu mult mai mult dorește vaca să-și alăpteze vițelul decît vrea vițelul să sugă“ ar fi fost într-un tot de accord cu ea. Bărbatul la care se uita pe furîș era înalt, slab și îl caracteriza culoarea neagră. De Wolfe avea păr des, lung pînă la umeri și, deși nu purta barbă sau mustață, cum era moda normandă, fața-i lungă era negricioasă de la firisoarele de păr ce îi creșteau în perioada scursă între cele două bărbieriri săptămînale. Niște sprîncene negre, stufoase, tronau deasupra nasului coroiat, iar ochii-i adînciți în orbite priveau lumea cu cinism. Numai buzele pline îndulceau trăsăturile-i aspre, sugerînd o senzualitate pe care multe femei, atît din Devon, cît și de mult mai departe, o puteau confirma cu dragă inimă.

John cel Negru, așa cum i se spusese uneori pe Pămîntul Sfînt, își accentua apariția întunecată prin hainele pe care le purta. Rareori era îmbrăcat în altă culoare decît negru sau gri, iar silueta sa înaltă, subțire, adusă de spate, părea adesea cea a unei păsări de pradă uriașe.

Cînd mantia-i neagră, prinsă pe umerii aplecați, îi flutura larg, unii ziceau că seamănă cu un corb uriaș, pe cînd alții îl comparau mai degrabă cu un șoim.

Micul copist își lăsa din nou privirea în jos și mai avea puțin pînă să termine transcrierea pe pergament a anchetei, cînd liniștea le fu tulburată. Abia apucase să însemneze cu condeiul său, în josul pergamentului, data, „a doua zi de decembrie, anul de grație unsprezece sute și nouăzeci și patru“, cînd pe scara îngustă pe care se urca de la ghereta santinei aflată dedesubt se auzi zgomot de pași și zăngănitul tecii unei săbii mari.

Micul lor cabinet, care le fusese pus la dispoziție fără tragere de inimă, în urmă cu două luni, era cea mai înghesuită și mai incomodă încăpere pe care o găsisе *sheriff*-ul în tot castelul Rougemont, cocoțată în turnul de intrare, situat în zidul curții interioare. Trei capete se întoarseră să vadă cine se ștețe în cadrul ușii, care era o gaură făcută în zid, acoperită cu o pinză de în grosieră, într-o încercare inutilă de a domoli curentul din încăpere. Pinza asta de sac fu dată la o parte și apărui un soldat, îmbrăcat în uniformă tipică purtată pe timp de pace, formată dintr-un coif în formă de castron, cu apărătoare pentru nas, o haină lungă, cu zale pe umeri, iar pantalonii colanți legați cu șireturi mai jos de genunchi, în cruce. De banduliera sa, o curea de piele atîrnată peste un umăr, era agățată o sabie mare, incomodă, care i se bălăngănea pe lingă șoldul stîng.

Gwyn se ridică de pe scaunel, fiind atît de înalt încît părul roșcovan ciufulit aproape că atinse grinzile tavanului.

– Gabriel, fir-ai tu să fii! Ai ajuns prea tîrziu ca să mai găsești ceva de mîncare, dar a mai rămas ceva de băut.

Îi întinse ospitalier carafa de piatră sergentului care, după ce își înclină capul în semn de salut către toți, luă o înghițitură strașnică.

Gabriel era unul dintre membrii vechi ai garnizoanei castelului, fiind un veteran grizonat și plin de cicatrici lăsate de cîteva dintre războaiele în care luptaseră și John de Wolfe, și Gwyn în Normandia, Irlanda și Franța, însă, spre deosebire de ei, nu fusese în cruciade pe Pămîntul Sfînt. Era un vechi prieten de-al lor și un adversar nedeclarat al *sheriff*-ului, care, din păcate, îi era principalul superior și stăpîn, însă șeful imediat al lui Gabriel era Ralph Morin, conetabilul castelului.

Coronerul strecură cu un gest degajat lecția de latină sub alte bucăți de pergament și se lăsa pe spate, sprijinindu-și brațele lungi pe masă.

– Ce vînt te aduce, Gabriel? E doar o vizită de curtoazie, făcută pentru a ne degusta cidrul?

Sergentul își atinse marginea coifului, în semn de salut. Îl respecta pe John de Wolfe atît pentru rangul său de cavaler, cît și pentru faptul că provenea dintr-o familie cu tradiție militară. Deși

era în relații cordiale cu echipa noului coroner, avea grijă să nu fie prea familiar cu bărbatul înalt, oacheș, care aducea cu un șoim, căci după *sheriff*, era omul legii cu gradul cel mai mare din comitatul Devon.

– Nu, Sir John, am adus un mesaj de la Sir Richard.

Coronerul mîrii. Relațiile cu cumnatul său erau mai tensionate decît de obicei, de la controversa din urmă cu o lună cu privire la crima din Widecombe.

Problema împărțirii jurisdicției între *sheriff* și coroner în privința cazurilor de crimă era încă nerezolvată, fiind un măr al discordiei între ei, astfel că era greu de crezut că un mesaj din partea lui Richard de Revelle să aducă vești bune. John urma însă să fie surprins de ce avea să audă.

– *Sheriff*-ul îți transmite complimente, coronere, și te întreabă dacă vrei să te ocupi de moartea a trei persoane, survenită în Torre.

Sprîncelele negre ale lui John se ridicară pe fața-i mohorîtă, făcînd să se încrețească vechea cicatrice rămasă pe frunte de la o rană făcută cu sabia.

– Doamne Dumnezeule! Îmi cere *mie* să mă ocup de niște morți? Care e șmecheria, Gabriel?

Bătrînul soldat ridică din umeri, chipul brăzdat fiind împietrit. Nu avea de gînd să se amestece în bine-cunoscuta luptă pentru putere dintre Sir John și *sheriff*, indiferent de simpatiile personale.

– Nu știu, domnule, dar nu vrea să meargă el acolo. E mult prea ocupat, din cîte susține, cu vizita pe care justițiarul suprem o va face peste cîteva zile la Exeter.

Hubert Walter, justițiar suprem și arhiepiscop de Canterbury, era practic conducătorul Angliei de cînd regele Richard se întorsese definitiv în Franța. Urma să viziteze orașul Exeter la sfîrșitul săptămînii și una dintre sarcinile lui urma să fie aceea de a tranșa disputa privind demarcarea puterilor dintre coroner și *sheriff*.

Thomas de Payne, copistul cu spatele cocîrjat, făcu semnul crucii cînd se pomeni de arhiepiscop, obicei obsedant pe care îl căpătase de la trauma mentală suferită în urmă cu doi ani, cînd

fusese răpopit. Era exact opusul lui Gwyn, care avea frecvent obiceiul de a se scărpinga strașnic la prohab.

– Cărui fapt s-a datorat moartea acestora? întrebă el cu vocea pițigăiată, închipuindu-și deja ce mult va avea de scris pe sulurile lui de pergament din piele de oaie.

Gabriel își scoase coiful și-și trecu mîna prin părul grizonat.

– Tot ce știu e că a venit un mesager de la Torre acum o oră, spunînd că un sihastru a sosit aseară și le-a zis ceva de trei leșuri aflate pe plajă, undeva între Paignton și Torpoint. Mai mult ca sigur că sînt marinari care s-au înecat. Nu sună foarte interesant.

John pufni.

– Nu încapе îndoială că asta e motivul pentru care pe iubitul meu cumnat nu îl deranjează să mi le lase mie. Nu obține nici glorie, nici faimă de pe urma a cîtorva cadavre ude learcă. Alte detalii mai ai?

– Numai că sihastrul de care pomeneam e cel care știe cele mai multe despre problema asta. Îl cheamă Wulfstan și locuiește într-o peșteră de lingă Torre. N-am auzit nimic de povestea asta de la William de Brewere, seniorul moșiei, sau de la bailivul acestuia.

Coronerul plescăi nemulțumit.

– N-o să aflăm nimic de la Lord William, căci este mereu plecat în campanie politică, iar moșiile de acolo sînt gospodărite de fiul său, tînărul William.

Bătu cu palma mare în masă.

– Numai Dumnezeu știe cum aș putea să îmi duc la îndeplinire mandatul regal de a organiza judecări ale regelui, cînd primesc atît de puține informații.

Gwyn își netezi cu mîna, care era cam cît un șezut mic, mustața zbîrlită, care îi încadra gura și bărbia ca o draperie roșie:

– Și ce-ar trebui să facem în privința asta, Gabriel?

– Sir Richard îi cere coronerului să îl găsească pe călugărul asta și să cerceteze apoi cazul. Nu și-a bătut deloc capul cu problema asta.

De Wolfe se ridică, silueta de un cenușiu spre negru planînd amenințător asupra documentelor împrăștiate pe masă.

– E cam mijlocul dimineții. Putem fi acolo înainte de lăsarea nopții, așa că să mergem!

Își luă mantia grea de călărie, din piele de lup, dintr-un cuier de lemn bătut între două pietre ale zidului, precum și sabia, băgată în teacă, aflată pe dușumea, și se îndreptă spre scări înaintea celorlalți.

La lăsarea amurgului acelei zile de iarnă, caii celor trei mergeau la trap pe ultima milă a drumului de coastă care ducea spre satul Paignton. Coronerul era călare pe armăsarul său sur masiv, Bran, un cal de luptă pensionat, cu picioare păroase.

Gwyn era chiar în spatele lui, călare pe o iapă maro mare, iar Thomas mergea încet după ei, stînd într-o parte a șeii pe micul, dar rezistentul său ponei. Pînă în urmă cu o săptămînă, micul copist călărise un catîr cam răpciugos, dar în timpul rezolvării cazului de Bonneville, cînd trebuia să străbătă distanțe mari de-a lungul cîmpiei Dartmoor, stăpînul său devenise atît de exasperat de cît de încet mergea animalul, încît îi cumpărase lui Thomas un ponei ieftin, folosind niște bani obținuți de la niște răufăcători spînzurați. Drumul șerpuia în apropiere de stîncile roșietice și de numeroasele mici fiorduri, formau golfuri ale căror margini erau abrupte de-a lungul coastei, la sud de riul Teign. În stînga lor era marea, cenușie și amenințătoare, crestele înspumate ale valurilor fiind biciuite de vîntul aprig ce bătea dinspre est, măturînd întreaga suprafață a apei.

Se îndepărtară de mare, luînd-o peste stîncă Torpoint spre linia de coastă mai joasă și nișpoasă, care înconjura un golf lat, trecînd de Paignton și mergînd spre satul de pescari Brixham, aflat în depărtare. Se îndreptau spre cătunul Torre, o așezare mică, aflată la o milă depărtare de plajă, în capătul nordic al Torbay-ului.

– Unde naiba îl găsim pe ăsta? bodogăni Gwyn, trăgîndu-și mantia de lînă grosieră mai aproape de gît, pentru a se feri de vîntul pătrunzător.

Purta o glugă rotundă de piele, cu acoperitoare de urechi legate sub bărbie. Mustăța-i stufoasă contribuia la protejarea feței, însă îi curgeau ochii și nasul din cauza brizei reci.

– Trebuie să locuiască în caverna aceea de lîngă Torre, peștera în care zac în nămol oseminte ale unor vechi animale, răspunse John. Am vizitat peștera în copilărie, cînd am fost cu tata la Paignton să cumpărăm oi.

Știa bine locurile, fiindcă se născuse și crescuse la Stoke-in-Teignhead, un sat care se întindea pînă la estuarul riului Teign, unde mama și fratele său aveau o moșie. De fapt, chiar poposiseră acolo în acea zi, ca să înghită ceva pe fugă.

Cînd ajunseră la Torre, care era un cătun de colibe și de bordeie răzlețe ce aparțineau uneia dintre moșiile lui William de Brewere, se întuneca. Satul avea și o biserică de lemn dărăpănată și un șir de grădini, adăpostite de povîrnișul de pămînt stîncos ce forma baza mării peninsule Torpoint. La cîteva sute de iarzi mai la vale, lîngă plajă, unde între promontoriile stîncioase, joase, erau fișii de nisip roșu, grunjos, se afla un șir de barăci de pescari. Își struniră caii în lumina amurgului, iar Gwyn descălecă, pentru a-l căuta pe reeve-ul moșiei, căruia urma să îi ceară să îi găzduiască peste noapte. Asta însemna să le pună la dispoziție dușumeaua, care era de fapt pămînt bătătorit, în fața focului, unde se puteau culca înfășurați în mantii, lucru care nu era deloc dificil pentru luptători ca Gwyn și stăpînul lui, însă pe fostul cleric, mai moale din fire, nu îl încînta perspectiva.

Gwyn din Cornwall, îmbrăcat în mantaua maro jerpelită, veni greoi înapoi și se sui din nou în șaua iepei sale.

– Reeve-ul moșiei era jos, pe plajă, dar i-am zis șleampetei de fiică-sa că ne vom întoarce mai tirziu să mîncăm și să ne culcăm. Zice că pînă la peșteră e puțin peste o milă.

– Știu foarte bine unde e, zise iritat John, îndemnîndu-l pe Bran să se întoarcă și pornind-o spre deal.

Norii treceau cu repeziciune deasupra lor, fiind mînați de adierile vîntului de sud-est care bătea de trei zile. Își croiră drum, în lumina tot mai slabă, pe lîngă parcele de pămînt, pînă ajunseră la pădurile de arbuști neumblate care acopereau aproape în întregime cîmpurile necultivate, cu excepția locurilor în care, din cauza vîntului, nu supraviețuiau decît grozama și diverse soiuri de ferigă. Dădură peste o potecă umblată care îi călăuzi prin întuneric, iar John, care își amintea destul de bine zona de

cînd fusese acolo în tinerețe, reuși să îi conducă într-o mică vale ce ducea la mare, pe latura estică a capului peninsulei. Un licăr de lumină îi ghidă spre baza unei stînci joase, în partea din față a acesteia fiind un adăpost ce ascundea intrarea în niște peșteri adînci săpate în coasta dealului¹.

Se apropiiau de aceasta printre arbuștii pitici, Gwyn strigînd ca un taur furios, ca să-i atragă atenția sihastrului. Strigătul răsună în stîncă și se auzi un răspuns șovăielnic. O siluetă întunecoasă veni împleticindu-se pe pantă, dinspre peșteră.

– Tu ești Wulfstan, care știe ceva de niște leșuri? strigă coronerul.

Sihastrul, care în lumina palidă părea un bătrîn firav și neîngrijit, se apropie de armăsarul sur.

– Veniți în locuința mea, ca să nu stați în bătaia aspră a vîntului, și o să vă spun ce știu.

Își flutură bastonul spre stîncă și o luă șontic-șontic înapoi.

Descălecară și își legară armăsarii de tufișurile ce creșteau pe panta nămolosă de sub adăpostul în stîncă, apoi merșeră greoi în spatele lui Wulfstan, care înainta în pas săltat. Pustnicul construisese chiar la intrarea în peșteră un perete din cărămizi uscate, în spatele căruia își avea locuința, aflată într-o mizerie de nedescris. Deși John nu ținea foarte mult la confortul personal, pînă și el fu bucuros că datorită întinericului nu se vedeau condițiile în care trăia Wulfstan, deși mirosul era destul de sugestiv.

Pe stiva de pietre netede ce servea drept masă pilpiia o lumină de seu, a cărei lumină era suficientă pentru a arăta chipul sihastrului, care se așeză în apropierea mesei. Fața îi era aproape ascunsă de părul și barba neîngrijite, de un șaten murdar presărat cu fire albe. Purta o haină lungă, fără formă, din lînă aspră, care îi era legată la brîu cu o sfoară roasă și care mirosea de parcă ultima oară fusese spălată pe vremea martiriului lui Becket.

– Ei bine, Sfinția Ta, despre ce e vorba?

Sir John era nerăbdător să iasă cît mai repede posibil din grota murdară.

– Morți, *Crowner*. Am văzut trei, dar sînt sigur că sînt mai mulți.

¹ În prezent i se spune Peștera lui Kent. (n.a.)

Își trecu degetele prin păr, într-o încercare zadarnică de a-l mai descîlci.

– Ieri-dimineață m-am dus la plaja de lingă Torre, ca să caut crustacee în bălți, și am văzut că niște săteni strîngeau scînduri de pe plajă. Cînd m-am apropiat, am văzut că alții îngropau trei cadavre puțin mai sus de urma mării înalte.

Vocea lui Wulfstan era blîndă și molcomă, contrastînd cu înfățișarea-i sălbatică și neîngrijită. Thomas, care era mai sensibil, se întreba ce se întîmplase cu el de ajunsese în exilul ăsta mizerabil.

Mintea lui Gwyn era preocupată de probleme mai practice.

– Se înecaseră?

– Doi dintre ei cred că da. Era evident că naufragiasse un vas, după abundența de lemne și stinghii de pe nisip. Unul dintre ei avea însă niște răni care mie mi s-a părut că erau de la niște lovituri ștrașnice.

– De ce? întrebă John.

– Părul îi era încleiat cu sînge uscat și avea răni pe tîmplă.

De Payne, care era mereu dornic să se dea mare cu cunoștințele sale, îl întrerupse pe sihastru:

– Poate se lovise cu capul de stînci cînd fusese aruncat de pe epavă sau fusese lovit de un val.

Wulfstan zîmbi.

– În cazul ăsta apa ar fi spălat sîngele, însă acesta era din belșug pe cap, așa că rănile trebuie să fi sîngerat cînd bărbatul era la mal, după ce ieșise din apă.

Copistul, care fusese oarecum făcut de rușine, se cruci fără un motiv anume.

– De ce ți-ai dat osteneala să povestești toate astea preoților, și nu intendentului sau bailivului, așa cum ar fi trebuit să procedezi? întrebă coronerul, care privea cu suspiciune cooperarea publicului.

Pustnicul păru neliniștit.

– Nu numai din cauza rănilor, frate, dar și pentru că sătenii ăia din Torre sînt soi rău. Ieri păreau și mai dubioși decît de obicei și au încercat să mă alunge de pe plajă de îndată ce am început să mă interesez de ceea ce făceau.

– Adică?